

Pep Puig

Oi que ens hem perdut, Alícia?

Il·lustracions de Mercè López

1

Sols, però tampoc tant

Doncs sí, avui és el primer dia que aniré sola a l'escola. Els meus pares creuen que ja soc prou gran, i han decidit que ja puc fer el camí tota sola. Bé, de fet jo crec que ja fa temps que hi hauria pogut anar sola, a l'escola, però a ells els feia por no sé què, i fins avui no m'hi han deixat anar. Bé, tota sola tota sola, no hi aniré pas. Perquè els pares del Lluç, la Carla i el Pere han pensat el mateix que els meus, i això vol dir que tota sola només faré el primer tros, perquè el segon el faré amb el Lluç, el tercer amb el Lluç i la Carla, i el quart amb el Lluç, la Carla i el Pere, que, a part de ser un nen entremaliadíssim –si

no ja ho veureu, prepareu-vos-, és qui viu més a prop de l'escola. Quines idees que tenen els pares! Tots aquests anys rumiant el dia que podríem anar sols a l'escola, i, quan per fi arriba, es posen d'acord amb els altres pares perquè hi seguim anant acompanyats.

La vida és així de contradictòria, com diu la iaia Maria, o més aviat com deia, perquè es va morir l'any passat. I a mi ja em sembla bé. No que la iaia es morís, esclar (això no!, això em va semblar la cosa més trista del món, i encara algunes nits no puc evitar que em vinguin llàgrimes als ulls), sinó que el que em sembla bé és que la vida sigui així de contradictòria. Perquè encara que anar-hi sola no em fa cap mena de por, trobo que anar-hi acompanyada dels meus amics és molt més emocionant. I ara que no em senten, fins i tot és molt més divertit que anar-hi al costat dels pares. I si finalment, malgrat tot, ens perdem?

–I sisplau, Alícia, sobretot no t'entretenguis –m'ha dit la mare mentre m'ajudava a posar-me bé la motxilla.

–Mama, que no soc la caputxeta –li he dit.

–No ets la caputxeta, però ets l'Alícia, i no sé què és pitjor –m'ha dit rient com una boja.

Després m'ha mirat bé i m'ha dit:

–Alicia, si cregués que no hi pots anar tota sola no t’hi deixaria anar. Però confio en tu.

–Gràcies, mama. –I després de fer-li un petó, he sortit al replà de les escales i ben agafada a la barana (vivim en un bloc de pisos molt vell, sense ascensor) he anat baixant a peu els cinc pisos fins que he sortit al carrer.

Barcelona estava preciosa aquest matí. Com sempre, però avui una mica més, potser perquè és el primer dia que ens deixen anar sols. El cel era blau, i els ocellets refileven dins dels arbres. Bé, això dels ocellets m'ho invento. I això del cel blau també. El cel no era blau perquè, si us hi fixeu, el cel mai és blau del tot a Barcelona. I amb tanta contaminació no hi ha cap ocell prou valent per entonar una melodia. Però sí que estava xula, la ciutat, de debò! Els cotxes baixaven de pressa i molt junts. La gent baixava i pujava, també de pressa i no tan junts. I les bicicletes i les motos i els patinets també pujaven i baixaven fent-se nosa mútuament, entre el carril bici i la vorera. De totes les coses per les quals pateixen els meus pares crec que primer hi ha els cotxes, després les motos, després les bicicletes i els patinets, i finalment les persones. «Vigila, que la ciutat està plena de perills!», em diuen sempre. Però jo no pateixo per res. Amb els cotxes simplement he d'esperar-me que el semàfor es posi verd. Amb les bicis, les motos i els patinets només m'he d'apartar. I amb les persones, ai, no ho sé..., encara no sé ben bé quin problema hi ha amb les persones.

El primer tros –l'únic que he hagut de fer tota sola– no m'ha costat gens perquè només

he hagut de girar una cantonada i he tingut la sensació que no era un tros sinó el tros d'un tros d'un tros. I és que amb el Lluc quasi som veïns, i ja era allà, esperant-se al portal al costat de la Lourdes, la seva mare.

–Hola, maca! –m’ha dit la Lourdes, fregant-me el cap de la manera que ella sempre em frega el cap.

Arraulit a la seva mare, el Lluc m’ha somrigut tot tímid i jo li he tornat el somriure, només faltaria.

–Va, aneu –ens ha dit la Lourdes–. Espereu que el semàfor es posi verd, travesseu el carrer, recolliu la Carla, després el Pere i seguiu cap a l’escola. Sabreu arribar-hi, oi?

–Mama, hi sabríem arribar amb els ulls tancats –li ha dit el Lluc.

La seva mare s’ha esperat que travesséssim el carrer, i un cop a l’altra vorera ens hem girat i li hem dit adeu.

–Adeu, adeu! –ens ha dit movent molt el braç, com si en comptes d’anar a l’escola marxéssim ves a saber on.

La veritat és que caminar sense els pares al costat és bastant emocionant. Perquè encara que tot ens és molt familiar i coneixem el barri de so-

bres, com que els pares no hi són, et fa l'efecte que t'has perdut o que és el primer cop que passes pels llocs que passes. La Carla també era al seu portal, esperant-se al costat del seu avi i el Tro. Mentre acariciàvem el Tro, l'avi ens ha dit:

–Va, aneu. I prometeu-me que no us perdeu, fills.

–T'ho prometem, avi –li ha dit la Carla tota seriosa, com si prometés ves a saber què, encara que jo sé que en el fons feia una mica de comèdia. I mentre el Tro i l'avi tiraven cap a una ban-

da, dient-nos adeu, nosaltres ho hem fet cap a l'altra, també dient-los adeu.

I hem seguit caminant.

Amb la Carla al mig, per uns segons m'he sentit una mica més protegida, perquè ens pas-

sa un pam a tots i era com si anéssim acompanyats d'una persona gran –d'un adult, per entendre'ns– i fins i tot m'he distret, però llavors he aixecat el cap i he vist que la Carla no era cap pare ni cap mare sinó la Carla –l'encantada de la Carla–, i he tornat a comprendre que avui és la primera vegada que anem tot sols cap a l'escola i que havíem d'estar molt atents. Per la vorera per on caminàvem ens hem anat creuant amb altres nens i nenes més petits acompanyats dels seus pares, i amb nens i nenes més grans, que anaven sols, però no amb nens i nenes de la nostra edat que anessin sols. Érem els únics, nosaltres. Així com el Pere també ha sigut l'únic dels meus amics que no ens ha esperat al portal, sinó que era en un balcó de més amunt, un quart o cinquè pis, i perquè el veiéssim ha hagut de fer-nos gestos i cridar-nos: «EI, SOC AQUÍ!». I just quan hem aixecat el cap ha deixat caure un globus

PLE

d'aigua, que no ens ha deixat xops de miracle.

–ARA BAIXO!!! –ha cridat fent una gran rialla.

Aquí el teniu: ja us he avisat que era un nen bastant terrible. I això que el seu pare no para de dir-li «t'has de portar bé, Pere, t'has de portar bé». Però ell l'únic que fa és portar-se malament.

-Potser si li diguéis «porta't malament», es portaria bé -se li va ocórrer l'altre dia al Lluc, i ens vam petar de riure.

Per tornar-li la jugada, la Carla ens ha demanat que ens amaguéssim darrere d'una planta molt gran que hi havia al vestíbul, de manera

que quan el Pere ha sortit al carrer i no ens ha vist per enlloc, s'ha girat cap amunt i ha cridat, una mica atabalat:

–NO HI SÓN, PAPA!

En aquells moments –per no fer-lo patir, ni al Pere ni al seu pare– hem sortit de l'amagatall i li hem donat un ensurt. La cara que ha fet! Ens ha empentat, enfadat, però en broma, i nosaltres també a ell.

–ESCOLTEU! –ens ha cridat des de dalt el balcó el pare del Pere–. És millor que us espereu a arribar a l'escola per fer-vos bromes. Ara no és el moment.

–No pateixis, papa –li ha dit el seu fill.

–Sisplau, Pere. Portat bé –li ha suplicat el seu pare ajuntant les dues mans com si pregués. El Pere ha aixecat el dit polze, mentre deia flui-xet, només perquè el sentíssim nosaltres:

–Em portaré tan bé com sempre...